

G.F.Dempster, híres angol író és igehirdető írja egyik könyvében:

Vasárnap délután történt. London egyik legszegényebb negyedében egy nagy összejövetelen kellett beszélnem. Ha férfiakhöz szólok, gyakran gondolok a feleségükre is. Így történt, hogy igehirdetésem közben hirtelen ötlettől vezérelve a következőket mondtam:

- Férfiak! Most egy pillanatra eltérnék a témánktól és személyes tanácsot szeretnék adni. Ma határozzátok el, hogy az összejövétel után kivételesen egyenesen hazamentek. És miközben otthon a teát isszátok, jól nézzétek meg a feleségeket és próbáljátok meg olyannak látni, amilyen akkor volt, amikor elkezdtetek udvarolni neki. Utána kerüljétek meg az asztalt és csókoljátok meg!

Majd folytattam a beszédemet és nem gondoltam többet a jószándékú tanácsra.

Egészen a legutóbbi napokig.

Nemrégben ugyanis épp az irodám felé tartottam, amikor az utca túloldalán egy férfit láttam meg, aki élénken integetett felém. Vártam, amíg át tudott jönni a zebrán.

- Uram - mondta komoly hangon - szép kis ügybe kevert.

- Én? Magát?

- Igen, ön!

- De hiszen én nem is ismerem. Kicsoda ön tulajdonképpen?

- Annak semmi köze a dologhoz, hogy ki vagyok. De szép kis históriába kevert.

- De hogyan? Miért?

Még mindig halálosan komolyan nézett rám:

- Nem emlékszik, hogy mit mondott West Hamben a férfiösszejövetelen? - kérdezte.

- Dehogynem.

- Jó, én is ott voltam, és nem emlékszik már, hogy mit mondott?

Gondolkoztam.

- Azt hiszem, hogy Isten szeretetéről beszéltem.

- Igen. És nem emlékszik már, hogy még mit mondott?

Ez már nem jutott eszembe, és meg is mondtam neki.

- Nem emlékszik, hogy azt mondta, menjünk egyenesen haza és jól nézzük meg a feleségünket?

- Ja, igen, most jut eszembe, de ez okozta volna a bajt?

- Igen, ugyanis megtettem.

- És mi történt?

- Először még valamit el kell mesélnem önnek. Tehát amikor kijöttünk az összejövételről, egy páran ott ácsorogtunk és azt mondtuk, hogy igaza van, otthon kell elkezdni. Nem mondtam a többieknek, mit határoztam el, de azt gondoltam, hogy hazamegyek és megteszem, amit mondott. Tehát ahelyett, hogy még sokáig beszélgettünk volna, mint általában, és a beszédet és az igehirdetőt kritizáljuk, rögtön hazamentem, és amikor hazaértem, a tea már kész volt. Tehát leültem és jól megnéztem a feleségemet. Uram, micsoda megrázkódtatás! Megpróbáltam ugyanis elképzelni, milyen csinos volt akkoriban, amikor elvettem feleségül. Sok mindent ígértem neki, és keveset vagy semmit nem tartottam meg belőle. 14 éven keresztül csak csalódások, gondok, szegénység és munkanélküliség jutott neki velem együtt, és sok szívtelenséget is kapott tőlem. Mindez nyomot hagyott az arcán, ezért döbbsentem úgy meg.

- És - kérdeztem - mi történt aztán?

- Aztán felálltam, megkerültem az asztalt és megcsókoltam. De ő csak hátrált, és pofonütött.

- És mit tett ön?

- Uram, ebben a pillanatban eszembe jutott, hogy egy másik alkalommal azt mondta, hogy tartsuk oda a másik arcunkat is, ezért megegyszer megcsókoltam. Még egy pofont kaptam és feleségem így szólt: Mi történt veled? Megpróbáltam elmondani, mit mondott nekünk az összejövetelen - mindenre már nem emlékeztem, de a gyerekek is hallották, és most el akartam önnek mondani. Újra elkezdtük szeretni egymást, az egész család. A kicsik most újra járnak vasárnapi iskolába, és a feleségemmel mi is olyanok vagyunk, mint a gyerekek, mert mindketten szeretjük Istent. Uram, jó tudni, hogy Isten megbocsátott, és mi is megbocsátottunk egymásnak. Biztosíthatom, szükségem volt rá, mert jó asszony a feleségem.

Ezt a történetet három oldalról hallottam, az apától, az anyától és a legidősebb fiútól. Kikérdeztem a gyereket a részletekről, és elmesélte, hogy amikor apja 'sokkot' kapott, az első hatás hihetetlen csodálkozás volt.

- Még sohasem láttam, hogy az apám megcsókolja anyámat. Egyszerűen nem akartam elhinni. Nem tudtam, mi történt vele. De amikor anyám pofonütötte, és ő nem ütött vissza, majd hanyattestem.

Megdöbbenését meg tudtam érteni.

- Igen? És utána mit gondoltál?

- Tudja, hallottam, hogy mit mondtak, és ha már akkor megtettem volna, amit ma megtettem (szívét és életét egészen komolyan Istennek adta), akkor, azt hiszem, nagyon sok keserűséget megspórolhattam volna magamnak.

(Ez egy 13 éves gyerek filozófiája, akit Isten Szent Szelelle megvilágosított.)

(Evangéliumi életképek c. könyvből)

Forrás: www.keresztenydalok.hu